

Prologas

1913 m., Ceilonas

Moteris pakėlė prie lūpų plonytį baltą voką. Išgirdusi tolumoje skambant ilgesingai sentimentalią sinhalų fleitos melodiją, akimirką sudvejojo. Ji susimąstė apie savo sprendimą, dar kartą viską pasvėrė, lyg svertų akmenėlį delnuose, tada užklįjavo voką ir atrėmė jį į vazą su vystančiomis raudonomis rožėmis.

Lovos su baldakimu kojūgalyje stovėjo senovinė otomanė – padaryta iš tamsaus medžio, atlasiniu muaru dengtais šonais ir paminkštintu odiniu dangčiu. Pakėlusi jį, moteris ištraukė savo dramblio kaulo spalvos vestuvinę suknelę ir, raukydamasi nuo pasklidusio šleikštaus rutuliukų nuo kandžių kvapo, uždėjo ją ant kėdės atlošo.

Išsirinkusi rožę, nulaužė žiedą, dirstelėjo į kūdikį ir nudžiugo, kad jis vis dar miega. Priėjusi prie tualetinio stalelio, nulaužtą gėlę prisidėjo prie šviesių plaukų – kokios puikios šilko gijos, nuolat kartodavo *jis*. Papurtė galvą ir nuleido žiedą žemyn. Ne šiandien.

Kūdikio drabužėliai jau buvo sudėlioti padrikomis krūvelėmis ant lovos. Pirštų galiukais palietusi ką tik išskalbtą puošnų švarkelį, moteris prisiminė, kaip mezgė jį ištisas valandas, kol įskaudo akis. Greta drabužių mėtėsi balto vyniojamojo popieriaus lapai. Ilgiau nedelsusi, ji sulankstė mėlyną švarkelį, apglobė jį dviem popieriaus lapais ir nunešusi įdėjo į patį otomanės cinkuotu vidumi dugną.

Kiekvienas drabužėlis buvo sulankstytas, apglobtas popieriumi ir padėtas greta vienas ant kito sukrautų vilnionių kepurų, megztų vaikiškų batelių, naktinukų ir šliaužtinukų. Mėlyna. Balta. Mėlyna. Balta. Paskutiniai liko muslino medžiagėlės ir frotiniai šluostukai. Sulanksčiusi juos nužvelgė savo rytinį darbą. Nors puikiai suprato, ką tai reiškia, ji nenusigando.

Judančios kūdikio blakstienos rodė jį tuoj prabusiant. Reiktų paskubėti. Jos išsirinkta rytietiško šilko ryškaus jūros žalumo suknelė nesiekė kulkšnių, aukštai ties talija ją puošė juosta. Tai – jos mėgstamiausia, iš Paryžiaus atsiųsta suknelė. Vilkėjo ją per vakarėlį, tą vakarą, kai – tvirtu jos įsitikinimu – buvo pradėtas vaikas. Ji vėl stabtelėjo. Ar tik nebus ši suknelė suprasta kaip noras kuo skaudžiau įgelti? Negali žinoti. Bet ji dievino suknelės spalvą ir nepaliovė to sau kartojus. Labiausiai jai patiko spalva.

Kūdikis šniurkštelėjo ir ėmė nerimti. Ji dirstelėjo į laikrodį, iškėlė vaiką iš lopšio ir įsitaisiusi krėslė prie lango pajuto, kaip lengvas vėjelio dvelksmas vėsina odą. Saulė kybojo aukštai danguje, tai rodė dieną būsiant karštą, kažkur name sulojo šuo, o iš virtuvės sklido svaiginantys maisto aromatai.

Prasiseğusi naktinius, ji atidengė blyškį it marmuras krūtį. Kūdikis pasitrynė ir apžiojo spenelį. Jis žindė taip stipriai, kad šviežiai sutrūkinėjusius spenelius taip skaudėjo, jog teko prikąsti lūpą. Norėdama nukreipti mintis nuo skausmo, ji nužvelgė kambarį. Prisiminimai, įsikūniję į kasdienius daiktus, slypėjo visuose keturiuose kampuose: raižytas pakojis, atkeliavęs iš Šiaurės, jos pačios siūtas šviestuvo gaubtas prie lovos, kilimas iš Indokinijos.

Ji paglostė kūdikio skruostą, šis liovėsi žindęs ir pakėlęs laisvąją ranką vienai už širdies griebiančiai akimirkai ištiesė mažus piršteliuos jai prie veido. Tokiu momentu galima ir pravirkti.

Pamaitinusi mažylį, suvyniojo jį į minkštą, nertą šalį ir paguldė ant lovos, tada apsirengė pati ir paėmusi jį į glėbį paskutinįkart apsižvalgė. Laisvąją ranką uždarė otomanę, įmetė nulaužtąją rožę į lakuotą šiukšlių dėžę ir delnu perbraukė per vazoje likusių vystančių gėlių žiedus. Pažirę žiedlapiai pro baltąją voką krito žemėn ir tarsi kraujo lašai leidosi ant poliruotų raudonmedžio grindų.

Ji atvėrė stiklines duris ir apsidairiusi sode įkvėpė tris gurkšnius jazminais dvelkiančio oro. Vėjelis nurimo, fleita nutilo. Ji tikėjosi pajusti baimę, bet vietoj to užplūdo malonus palengvėjimo jausmas. Vien palengvėjimas, ir to pakako. Tada ji tvirtai žingsnis po žingsnio ėmė tolti nuo namo, įsivaizduodama blyškiausio atspalvio alyvinę – ramybės – spalvą.